

nieuwde inbreuk op het «jus in sacra». Trouwens hij zou met zijn verleden hebben moeten breken, indien hij er anders over had gedacht.

Reeds zes jaren vroeger, tijdens hij predikant te Leeuwarden was, had hij voor een dergelijk geval gestaan. Zijne uitlating op de Friesche Synode van 1682, naar aanleiding van de zaak van Koelman, dat geen politieke overheid macht had een predikant te deporteren, had hem toen met de Staten van Friesland in moeilijkheid gewikkeld. De zaak was zelfs zoo hoog gelopen, dat de heeren hem, ten spijt van zijn beroep op een schrijven van de Classis van Walcheren aan de Generaliteit, waarin de macht om den mond eens predikants te openen of te sluiten, een recht werd genoemd, hetwelk Christus voor zijne Gemeente verworven had, — voor vier weken hadden geschorst. Doch Brakel had zich den mond niet laten sluiten, maar zijn predikdienst waargenomen en toen waren de EdelMogenden, ziende dat zij te ver waren gegaan, plotseling van houding veranderd. Zij hadden slechts geëischt, dat Brakel eenige schuldbelijdenis zou doen over de wijze, waarop hij zich als voorzitter van de Synode had uitgedrukt, en toen hij daarop was komen zeggen dat, zoo hij «naar der Staten oordeel», ergens in te kort geschoten was, zij hem zulks ten goede mochten houden, hadden zij de zaak verder laten rusten.

Zijne houding tegenover de Rotterdamsche regeering is dan ook in overeenstemming met die te Leeuwarden, want, niettegenstaande hij Dinsdags was geschorst, trad hij Woensdags voor de Gemeente op.

Maar de Rotterdamsche Magistraat van 1688 had op het stuk van kerkrecht andere begrippen dan de Friesche Staten van 1682. Bovendien kwam Brakel al spoedig tot de droevige ervaring, dat op den Kerkeraad, die achter hem stond, in dezen strijd niet te rekenen viel. Vele